

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (szósta izba)

z dnia 7 października 2009 r. *

W sprawie T-380/06

Vischim Srl, z siedzibą w Cesano Maderno (Włochy), reprezentowana przez
adwokatów C. Mereu i K. Van Maldegema,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez L. Parpalę i B. Doherty'ego,
działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności art. 2 akapit drugi dyrektywy
Komisji 2006/76/WE z dnia 22 września 2006 r. zmieniającej dyrektywę Rady
91/414/EWG w zakresie specyfikacji substancji czynnej chlorotalonilu (Dz.U. L 263,
s. 9),

* Język postępowania: angielski.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (szósta izba),

w składzie: A.W.H. Meij, prezes, F. Dehousse i V. Vadapalas (sprawozdawca),
sędziowie,

sekretarz: C. Kantza, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 25 września
2008 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

Dyrektywa 91/414/EWG

- ¹ Artykuł 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy 91/414/EWG Rady z dnia 15 lipca 1991 r. dotyczącej wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. L 230, s. 1) stanowi, iż „[p]aństwa członkowskie stanowią, że środek ochrony roślin jest dopuszczony do obrotu, tylko jeżeli [...] substancje czynne wchodzące w jego skład są wymienione w załączniku I i są spełnione kryteria tam ustanowione”.

- 2 Artykuł 5 ust. 1 dyrektywy 91/414 stanowi: „[w] świetle obecnego stanu wiedzy naukowej i technicznej substancję czynną włącza się do załącznika I na wstępny okres nieprzekraczający 10 lat, jeżeli można spodziewać się, że środki ochrony roślin zawierające tę substancję czynną spełnią [...] kryteria” określone poniżej w tym przepisie, dotyczące braku szkodliwych skutków dla zdrowia ludzi lub zwierząt oraz środowiska.
- 3 Artykuł 5 ust. 4 tiret pierwsze i drugie dyrektywy stanowi, że włączenie do załącznika może być uzależnione od spełnienia wymogów dotyczących „minimalnego stopnia czystości substancji czynnej” oraz „rodzaju i maksymalnej zawartości niektórych zanieczyszczeń”.
- 4 Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy 91/414 stanowi:

„Decyzję dotyczącą włączenia substancji czynnej do załącznika I podejmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19.

Zgodnie z tą procedurą podejmuje się także decyzje dotyczące następujących kwestii:

- ewentualnych warunków włączenia,
- zmian w załączniku I, jeśli zachodzi potrzeba ich wprowadzenia,

[...]”.

- 5 Na mocy art. 8 ust. 2 akapit pierwszy dyrektywy 91/414 „[w] drodze odstępstwa od przepisów art. 4 [...] państwo członkowskie może w okresie 12 lat od dnia notyfikacji niniejszej dyrektywy zezwolić na wprowadzenie do obrotu na swoim terytorium środków ochrony roślin zawierających substancje czynne niewymienione w załączniku I, a znajdujące się w obrocie dwa lata po notyfikacji niniejszej dyrektywy”.
- 6 Zgodnie z przepisami art. 8 ust. 2 akapit drugi dyrektywy w określonym powyżej okresie 12 lat Komisja Wspólnot Europejskich wdroży program prac mających na celu stopniowe badanie tych substancji czynnych.
- 7 Artykuł 8 ust. 2 akapit czwarty dyrektywy 91/414 stanowi: „[w tym okresie], po analizie [danej] substancji czynnej dokonanej przez Komitet określony w art. 19, można na mocy procedury ustanowionej w tym artykule podjąć decyzję, że substancja czynna może być włączona do załącznika I i na jakich warunkach lub, w przypadku gdy wymogi art. 5 nie są spełniane albo żądane informacje i dane nie zostały przedłożone w określonym terminie, że taka substancja czynna nie będzie włączona do załącznika I”. Przepis ten stanowi również, że „państwa członkowskie zapewniają, aby zezwolenia na dopuszczenie były udzielane, cofane lub zmieniane w określonym terminie”.
- 8 Artykuł 19 dyrektywy 91/414 w brzmieniu zmienionym przez rozporządzenie Rady (WE) nr 806/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r. (Dz.U. L 122, s. 1) stanowi, że Komisję wspomaga komitet regulacyjny — Stały Komitet ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt (zwany dalej „komitetem”).

- 9 W odniesieniu do substancji czynnej chlorotalonilu określony w art. 8 ust. 2 dyrektywy 91/414 termin, który powinien upłynąć w dniu 26 lipca 2003 r., był przedłużany, początkowo do dnia 31 grudnia 2005 r., rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2076/2002 z dnia 20 listopada 2002 r. (Dz.U. L 319, s. 3), a następnie do dnia 31 grudnia 2006 r., rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1335/2005 z dnia 12 sierpnia 2005 r. (Dz.U. L 211, s. 6), z zastrzeżeniem sytuacji, w której przed upływem tego okresu została podjęta decyzja o włączeniu tej substancji do załącznika I do dyrektywy 91/414.

Rozporządzenie (EWG) nr 3600/92

- 10 Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 3600/92 z dnia 11 grudnia 1992 r. ustanawiające szczegółowe zasady realizacji pierwszego etapu programu prac określonego w art. 8 ust. 2 dyrektywy 91/414 (Dz.U. L 366, s. 10) określa procedurę oceny szeregu substancji czynnych, w tym chlorotalonilu, w celu ewentualnego włączenia ich do załącznika I do dyrektywy.
- 11 Zgodnie z brzmieniem art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 3600/92 „[k]ażdy producent zamierzający uzyskać włączenie substancji czynnej [...] do załącznika I do dyrektywy [91/414] powiadamia o tym Komisję w ciągu sześciu miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia”.
- 12 Artykuł 7 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 3600/92 w brzmieniu zmienionym przez rozporządzenie Komisji (WE) nr 1199/97 z dnia 27 czerwca 1997 r. (Dz.U. L 170, s. 19) określa szczegółowe zasady badania dokumentacji przedłożonej przez powiadamiających.

- 13 Artykuł 8 ust. 3 akapit czwarty rozporządzenia nr 3600/92 dodany przez rozporządzenie nr 1199/97 stanowi:

„Po przeprowadzeniu badania [...] Komisja [...] przedstawi Komitetowi:

- a) projekt dyrektywy w celu włączenia substancji czynnej do załącznika I do dyrektywy [91/414], ustanawiający, w miarę potrzeby, warunki łącznie z terminem;

[...]”.

Okoliczności powstania sporu

Włączenie chlorotalonilu do załącznika I do dyrektywy 91/414

- 14 W dniu 8 lipca 1993 r. skarżąca, Vischim Srl, włoska spółka będąca producentem chlorotalonilu, powiadomiła Komisję o zamiarze uzyskania włączenia tej substancji czynnej do załącznika I do dyrektywy 91/414.
- 15 Dokumentację złożyły w terminie jedynie dwie spółki, których powiadomienie dotyczyło chlorotalonilu, a mianowicie spółka ISK Biotech Europe (w miejsce której wstąpiła w toku postępowania w sprawie oceny spółka Zeneca Agrochemicals, która przeobraziła się następnie w spółkę Syngenta) oraz skarżąca.

- 16 Po zbadaniu tej dokumentacji, w dniu 16 września 2005 r. Komisja przyjęła dyrektywę 2005/53/WE zmieniającą dyrektywę 91/414/EWG w celu włączenia chlorotalonilu, chlorotoluronu, cypermetryny, daminozydu i tiofanatu metylu jako substancji czynnych (Dz.U. L 241, s. 51).
- 17 Zgodnie z art. 1 dyrektywy 2005/53 i załącznikiem do niej chlorotalonil został włączony w pozycji 102 tabeli znajdującej się w załączniku I do dyrektywy 91/414. W czwartej kolumnie tej tabeli, zatytułowanej „Czystość”, wskazano: „Heksachlorobenzen: nie więcej niż 0,01 g/kg”.
- 18 Ze sprawozdania z ponownego badania chlorotalonilu (dokument SANCO/4343/2000 wersja ostateczna, z dnia 14 lutego 2005 r., zwany dalej „sprawozdaniem z ponownego badania”) wynika, że przy ustanawianiu wspomnianego warunku dotyczącego czystości heksachlorobenzenu (HCB) brano pod uwagę specyfikację chlorotalonilu przyjętą przez FAO (Organizację Narodów Zjednoczonych do spraw Wyżywienia i Rolnictwa) w lutym 2005 r.
- 19 Zgodnie z przepisami art. 3 ust. 1 dyrektywy 2005/53 państwa członkowskie zostały zobowiązane do zmiany lub cofnięcia, w razie potrzeby, istniejących zezwoleń dotyczących środków ochrony roślin zawierających chlorotalonil do dnia 31 sierpnia 2006 r., przy czym miały sprawdzić, po pierwsze, czy spełnione zostały warunki określone w załączniku I do dyrektywy 91/414, a po drugie, czy posiadacz zezwolenia posiada dokumentację spełniającą wymagania załącznika II do dyrektywy 91/414, zgodnie z warunkami określonymi w art. 13 tej dyrektywy, lub ma do niej dostęp.
- 20 Dyrektywa 2005/53 weszła w życie w dniu 1 marca 2006 r. W myśl przepisów art. 2 akapity pierwszy i drugi państwa członkowskie powinny przyjąć i opublikować najpóźniej do dnia 31 sierpnia 2006 r. przepisy niezbędne do zastosowania się to tej dyrektywy oraz stosować te przepisy począwszy od dnia 1 września 2006 r.

- 21 W dniu 25 listopada 2005 r. skarżąca wniosła skargę mającą w szczególności na celu stwierdzenie nieważności dyrektywy 2005/53 (sprawa T-420/05).
- 22 W ramach tego postępowania skarżąca wniosła kolejno dwa wnioski o zastosowanie środka tymczasowego, które zostały oddalone postanowieniami prezesa Sądu z dnia 4 kwietnia 2006 r. w sprawie T-420/05 R Vischim przeciwko Komisji (niepublikowane w Zbiorze) i z dnia 13 października 2006 r. w sprawie T-420/05 R II Vischim przeciwko Komisji (Zb.Orz. s. II-4085), przy czym drugie z tych postanowień zostało utrzymane w mocy postanowieniem prezesa Trybunału z dnia 3 kwietnia 2007 r. w sprawie C-459/06 P(R) Vischim przeciwko Komisji (niepublikowane w Zbiorze).

Zmiana włączenia do załącznika I do dyrektywy 91/414

- 23 W grudniu 2005 r. FAO opublikowała, na podstawie informacji dostarczonych przez skarżącą, nową specyfikację chlorotalonilu, w której maksymalna zawartość HCB została określona na poziomie 0,04 g/kg.
- 24 Skarżąca poinformowała Komisję o tej nowej specyfikacji pismem z dnia 16 grudnia 2005 r.
- 25 W marcu 2006 r. Komisja wezwała państwo członkowskie sprawozdawcę do dokonania oceny poszczególnych wersji chlorotalonilu odpowiadających nowej specyfikacji FAO, w tym produktu skarżącej.

- 26 Jednocześnie służby Komisji przesłały do państw członkowskich pocztą elektroniczną wiadomość następującej treści:

„[Państwo członkowskie sprawozdawca] podjęło badania równoważności produktów rozmaitego pochodzenia (w tym produktu pochodzącego od spółki Vischim). Jeżeli dojdzie ono do wniosku, że produkty te są równie bezpieczne, jak produkt referencyjny, Komisja rozważy prawdopodobnie zmianę dyrektywy [91/414] w zakresie dopuszczalnego poziomu HCB. W takim przypadku mogłoby być trudno wprowadzić oficjalnie zmiany przed dniem 1 września 2006 r., w związku z czym mógłby być konieczny pewien stopień elastyczności ze strony administracji w okresie przypadającym w pobliżu tego terminu. Wycofywanie produktów z obrotu krajowego tylko po to, by wkrótce potem je znowu dopuścić, byłoby niefortunne. Oczywiście nadal istnieje obowiązek cofnięcia zezwoleń, jeżeli zostanie ustalone, że wynik badania dokumentacji nie wypadnie jasno na korzyść badanych produktów, lub jeżeli nie są spełnione wymogi administracyjne”.

- 27 Po zakończeniu oceny, w kwietniu 2006 r., państwo członkowskie sprawozdawca stwierdziło, że chlorotalonil zawierający 0,04 g/kg HCB nie powoduje dodatkowego zagrożenia w porównaniu z tymi rodzajami niebezpieczeństw, które brano pod uwagę przy przyjmowaniu dyrektywy 2005/53. Zgłosiło zatem propozycję zmiany specyfikacji chlorotalonilu określonej w dyrektywie 2005/53.

- 28 W dniach 13 i 14 lipca 2006 r. zmiana ta została zatwierdzona przez komitet. W przedmiocie terminu dotyczącego wprowadzenia zmienionej specyfikacji, protokół z posiedzenia komitetu zawiera następujące zapisy:

„W przedmiocie zmiany omawianej specyfikacji panuje ogólny konsensus, a Komisja zobowiązała się do tego, że projekt zostanie szybko przyjęty [...]. Jeśli chodzi o zasadność przedłużenia sześciomiesięcznego terminu wyznaczonego na przedstawienie brakujących badań naukowych, nie wydaje się, by było to właściwe. Mogłoby to stworzyć precedens i narazić Komisję na zarzuty nierównego traktowania ze strony powiadamiających [...]. Z tego względu nie należy czynić odstępstwa od terminu zwykle wyznaczanego przez dyrektywę w sprawie włączenia [...]. Zjednoczone Królestwo wnioskuje o przedłużenie terminu uzupełnienia tej dokumentacji, tak by umożliwić

spółce Vischim skorzystanie z postępowania arbitrażowego przewidzianego w prawie krajowym, w celu uzyskania dostępu do badań na kręgowcach, po przegłosowaniu włączenia tej substancji”.

29 Pismem z dnia 27 lipca 2006 r. skarżąca wskazała Komisji, że „aby można było mieć gwarancję skuteczności w odniesieniu [do jej] zezwoleń, zmiana [musi], po pierwsze, wejść w życie przed dniem 31 sierpnia 2006 r., a po drugie, wyznaczyć państwowym członkowskim nowy termin do sprawdzenia, czy spełnione są warunki włączenia do załącznika I”. Komisja nie udzieliła odpowiedzi na to pismo.

30 W okresie od lipca do września 2006 r. skarżąca otrzymała pisma od właściwych organów Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Królestwa Belgii oraz Irlandii, powiadamiające ją o zamiarze wycofania jej produktu z obrotu.

31 W szczególności pismo skierowane do skarżącej przez władze Zjednoczonego Królestwa, z dnia 28 lipca 2006 r., brzmi następująco:

„[Państwa produkt jest] zgodny z nowymi specyfikacjami [czystości], zmienionymi przez [komitet] w dniach 13 i 14 lipca 2006 r., [lecz] nie wykazali państwo do tej pory, iż posiadają państwo odpowiedni dostęp do danych określonych w załączniku II [...] w odniesieniu do należących do państwa istniejących dopuszczonych produktów zawierających chlorotalonil. W załączeniu do niniejszego pisma przesyłamy więc powiadomienie o zamiarze wycofania państwa istniejących produktów zawierających chlorotalonil”.

32 W dniu 22 września 2006 r. Komisja przyjęła dyrektywę 2006/76/WE zmieniającą dyrektywę 91/414 w zakresie specyfikacji substancji czynnej chlorotalonilu (Dz.U. L 263, s. 9, zwaną dalej „zaskarżoną dyrektywą”).

- 33 Na mocy art. 1 zaskarżonej dyrektywy specyfikacja chlorotalonilu określona w związku z włączeniem go do załącznika I do dyrektywy 91/414 została zastąpiona znajdującą się w załączniku tabelą. Czwarta kolumna tej tabeli, zatytułowana „Czystość”, zawiera zapis: „Heksachlorobenzen: nie więcej niż 0,04 g/kg”.
- 34 Zaskarżona dyrektywa weszła w życie w dniu 23 września 2006 r. Zgodnie z art. 2 państwa członkowskie powinny przyjąć i opublikować najpóźniej do dnia 31 sierpnia 2006 r. przepisy niezbędne do zastosowania się to tej dyrektywy oraz stosować te przepisy począwszy od dnia 1 września 2006 r.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 35 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 15 grudnia 2006 r. skarżąca wniosła skargę w niniejszej sprawie.
- 36 Odrębnym pismem złożonym tego samego dnia skarżąca przedstawiła wniosek o rozpoznanie sprawy w trybie przyspieszonym na podstawie art. 76a regulaminu Sądu. Wniosek ten został oddalony decyzją prezesa czwartej izby Sądu z dnia 24 stycznia 2007 r.
- 37 W dniu 27 lutego 2007 r. Komisja podniosła w odrębnym piśmie zarzut niedopuszczalności. Po przedstawieniu uwag przez skarżącą zarzut niedopuszczalności pozostawiono do rozstrzygnięcia w wyroku postanowieniem Sądu z dnia 27 czerwca 2007 r.

38 Po złożeniu odpowiedzi na skargę Sąd zdecydował, na podstawie art. 47 § 1 regulaminu, że druga wymiana pism procesowych nie jest konieczna.

39 Wskutek zmiany składu izb Sądu sędzia sprawozdawca został przydzielony do szóstej izby, której w związku z tym przekazano niniejszą sprawę.

40 Ze względu na niemożność uczestniczenia przez jednego z członków izby, prezes Sądu wyznaczył, na podstawie art. 32 § 3 regulaminu, innego sędziego w celu uzupełniania składu izby.

41 Po wysłuchaniu stron niniejsza sprawa została połączona ze sprawą T-420/05 do celów rozpoznania w procedurze ustnej.

42 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd postanowił otworzyć postępowanie ustne i w ramach środków organizacji postępowania zadał stronom pytania na piśmie, na które odpowiadały one pismami z dnia 16 czerwca oraz 7 i 14 lipca 2008 r.

43 Na posiedzeniu w dniu 25 września 2008 r. Sąd wysłuchał wystąpień ustnych stron oraz odpowiedzi na zadane przez Sąd pytania.

44 Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej dyrektywy w części, w szczególności art. 2 akapit drugi;
- nakazanie Komisji ustanowienia przyszłych, precyzyjnych, rozsądnych i dopuszczalnych w świetle prawa terminów w zakresie zaskarżonej dyrektywy;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

45 Komisja wnosi do Sądu o:

- odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej lub ewentualnie — oddalenie skargi jako bezzasadnej;
- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

W przedmiocie dopuszczalności

⁴⁶ W pierwszej kolejności, odnośnie do żądania skarżącej, aby Sąd nakazał Komisji, by wyznaczała przyszłe, precyzyjne, rozsądne i dopuszczalne w świetle prawa terminy w zakresie zaskarżonej dyrektywy, należy przypomnieć, że w ramach kontroli zgodności z prawem na podstawie art. 230 WE do zadań sądu wspólnotowego nie należy kierowanie nakazów do instytucji (wyrok Sądu z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie T-155/04 SELEX Sistemi Integrati przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-4797, pkt 28).

⁴⁷ W związku z tym to żądanie, stanowiące punkt drugi żądań skarżącej, jest niedopuszczalne.

⁴⁸ Jeśli zaś chodzi o żądanie stwierdzenia nieważności art. 2 akapit drugi zaskarżonej dyrektywy, Komisja podnosi niedopuszczalność tego żądania, powołując się, po pierwsze, na brak możliwości stwierdzenia częściowej nieważności, o którą wnosi skarżąca, a po drugie, na prawodawczy charakter zaskarżonej dyrektywy.

⁴⁹ Skarżąca utrzymuje, że jej wniosek jest dopuszczalny.

⁵⁰ Odnośnie do pierwszej podstawy niedopuszczalności podnoszonej przez Komisję, należy zauważyć, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem stwierdzenie częściowej nieważności aktu prawnego jest możliwe jedynie w przypadku, gdy elementy, o których stwierdzenie nieważności się wnosi, mogą zostać oddzielone od reszty aktu. Wymóg możliwości oddzielenia nie jest spełniony, gdy częściowe stwierdzenie nieważności

skutkowałoby zmianą treści zaskarżonego aktu co do istoty (zob. wyrok Trybunału z dnia 27 czerwca 2006 r. w sprawie C-540/03 Parlament przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. I-5769, pkt 27, 28 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 51 Na mocy art. 2 akapit drugi zaskarżonej dyrektywy państwa członkowskie powinny stosować przyjęte w celu zastosowania się do niej przepisy od dnia 1 września 2006 r., a zatem z mocą wsteczną.
- 52 Skarżąca twierdzi, że jej skarga nie ma na celu całkowitego stwierdzenia nieważności zaskarżonej dyrektywy, która jest dla niej zasadniczo korzystna, a jedynie jej skutków temporalnych, określonych w szczególności w spornym przepisie.
- 53 Komisja utrzymuje, że omawiany przepis, określający temporalny zakres zastosowania zaskarżonej dyrektywy, nie daje się oddzielić od samej dyrektywy, ponieważ w razie stwierdzenia nieważności tego przepisu zaskarżona dyrektywa straciłaby moc obowiązującą.
- 54 W tym względzie należy zwrócić uwagę, że nic nie stoi na przeszkodzie temu, by zgodność z prawem aktu prawa wspólnotowego została podważona jedynie w odniesieniu do jego zakresu temporalnego, a w szczególności jego mocy wstecznej (zob. podobnie wyroki: Trybunału z dnia 11 lipca 1991 r. w sprawie C-368/89 Crispoltoni, Rec. s. I-3695; z dnia 1 kwietnia 1993 r. w sprawach połączonych C-260/91 i C-261/91 Diversinte i Iberlacta, Rec. s. I-1885).
- 55 Ponadto w ramach skargi mającej na celu nie uchylenie przepisu prawa materialnego, korzystnego dla skarżącej, a jedynie stwierdzenie nieważności przepisu określającego temporalny zakres jego obowiązywania, sąd wspólnotowy może, na podstawie art. 231 akapit drugi WE, zdecydować o utrzymaniu w mocy zaskarżonego aktu w aktualnej postaci, do czasu gdy odpowiednie instytucje nie podejmą środków, z których wprowadzeniem wiąże się wykonanie wyroku (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie T-7/99 Medici Grimm przeciwko Radzie, Rec. s. II-2671, pkt 93, 94 i przytoczone tam orzecznictwo). Ponadto, jakkolwiek w art. 231 akapit drugi WE mowa jest jedynie o rozporządzeniach, zakres przedmiotowy tego postanowienia powinien obejmować akty instytucji, które, chociaż nie mają postaci

rozporządzenia, wywołują analogiczne skutki (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 7 lipca 1992 r. w sprawie C-295/90 Parlament przeciwko Radzie, Rec. s. I-4193, pkt 26).

56 Tak więc należy odrzucić podnoszoną przez Komisję podstawę niedopuszczalności, polegającą na niemożności częściowego stwierdzenia nieważności zaskarżonej dyrektywy, ograniczonego do przepisu art. 2 akapit drugi, który określa jej zakres temporalny.

57 Jeśli chodzi o drugą podstawę niedopuszczalności podnoszoną przez Komisję, opartą na prawodawczym charakterze zaskarżonej dyrektywy, należy przypomnieć, że fakt, iż art. 230 akapit czwarty WE nie odnosi się wyraźnie do kwestii dopuszczalności skarg o stwierdzenie nieważności wnoszonych przez osobę fizyczną lub prawną na dyrektywę, nie jest wystarczającą przesłanką do uznania takich skarg za niedopuszczalne (wyrok Sądu z dnia 17 czerwca 1998 r. w sprawie T-135/96 UEAPME przeciwko Radzie, Rec. s. II-2335, pkt 63; postanowienie Sądu z dnia 10 września 2002 r. w sprawie T-223/01 Japan Tobacco i JT International przeciwko Parlamentowi i Radzie, Rec. s. II-3259, pkt 28).

58 Należy stwierdzić ponadto, że włączenie substancji czynnej chlorotalonilu do załącznika I do dyrektywy 91/414, przewidziane w dyrektywie 2005/53, dotyczy skarżącej w sposób indywidualny i bezpośredni, jako powiadamiającego i posiadacza istniejących zezwoleń na środki ochrony roślin zawierające tę substancję czynną, a zatem również indywidualnie i bezpośrednio dotyczy jej zaskarżona dyrektywa zmieniająca warunki tego włączenia. Należy ponadto zauważyć, że zaskarżona dyrektywa została wydana po przeprowadzeniu oceny, o którą zwróciła się skarżąca, dotyczącej między innymi jej produktu.

59 Z powyższego wynika, że wniosek skarżącej o stwierdzenie nieważności zaskarżonej dyrektywy jest dopuszczalny w odniesieniu do skutków temporalnych, określonych w art. 2 akapit drugi tej dyrektywy.

Co do istoty

Argumenty stron

- ⁶⁰ Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi pierwszy zarzut braku uzasadnienia. Zdaniem skarżącej zaskarżona dyrektywa nie zawiera uzasadnienia tłumaczącego jej moc wsteczną. Komisja nie wytłumaczyła, w jaki sposób akt ten miałby działać wstecz, *de jure* i *de facto*, w taki sposób, by umożliwić skuteczne stosowanie zmienionej specyfikacji.
- ⁶¹ Drugi zarzut skarżącej oparty jest na naruszeniu art. 8 ust. 2 dyrektywy 91/414 i art. 8 ust. 3 lit. a) rozporządzenia nr 3600/92. Jej zdaniem przepisy te zobowiązują Komisję do ustanowienia w dyrektywie w sprawie włączenia substancji czynnej do załącznika I do dyrektywy 91/414 okresu przejściowego do celów ponownego zbadania istniejących zezwoleń krajowych. Fakt istnienia takiego obowiązku potwierdza zdaniem skarżącej praktyka Komisji. Aby taki okres przejściowy miał sens i był skuteczny, niezbędne jest, aby był on umiejscowiony w przyszłości, tj. od chwili wejścia w życie zaskarżonej dyrektywy. Nie ustanawiając w tym przypadku takiego okresu przejściowego, Komisja uchybiła więc istotnemu wymogowi formalnemu, nałożonemu przez dyrektywę 91/414 i rozporządzenie nr 3600/92.
- ⁶² Cały czas opierając swą argumentację na braku przyszłego okresu przejściowego w zaskarżonej dyrektywie, skarżąca podnosi dalej naruszenie zasad niedziałania prawa wstecz, pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań i równego traktowania.
- ⁶³ W tym względzie skarżąca przypomina orzecznictwo, zgodnie z którym wspólnotowy środek może działać wstecz jedynie w wyjątkowych przypadkach, gdy wymaga tego jego cel i odbywa się to z poszanowaniem uzasadnionych oczekiwań zainteresowanych pomiotów. Tymczasem w niniejszym przypadku nie jest spełniona żadna z tych przesłanek.

64 Mocy wstecznej zaskarżonej dyrektywy nie można uzasadnić koniecznością uniknięcia stosowania specyfikacji o surowszych wymogach, określonej w dyrektywie 2005/53. Ta surowsza specyfikacja wywołała już bowiem skutki prawne, a mianowicie spowodowała cofnięcie posiadanych przez skarżącą zezwoleń. W tych okolicznościach zmiana z mocą wsteczną odniosłaby skutek jedynie wówczas, gdyby towarzyszył jej przyszły okres przejściowy, w którym można by wykazać zgodność z nową specyfikacją.

65 Co więcej, fakt nieustanowienia nowego okresu przejściowego jest niezgodny z uzasadnionymi oczekiwaniami podmiotów gospodarczych, powstałymi w oparciu o mające zastosowanie przepisy i praktykę Komisji. W szczególności, w braku nowego okresu przejściowego moc wsteczna zaskarżonej dyrektywy narusza uzasadnione oczekiwania skarżącej, ponieważ nie była ona w stanie skorzystać z praw wynikających ze zmiany specyfikacji chlorotalonilu.

66 Wobec braku okresu przejściowego, skarżąca podnosi, że nie mogła „cofnąć czasu”, by przedłożyć swą dokumentację organom krajowym, aby zbadały one zgodność jej produktu pod kątem zmienionej specyfikacji wprowadzonej przez zaskarżoną dyrektywę. Państwa członkowskie nie mogły z kolei wypełnić własnych zobowiązań odnośnie do nowych przepisów, a w szczególności nie mogły zbadać po raz pierwszy lub zbadać ponownie krajowych zezwoleń skarżącej w świetle nowej specyfikacji. Tak oto zaskarżona dyrektywa pozbawiona jest skuteczności (*effet utile*) i narusza zasadę pewności prawa.

67 Ponadto Komisja nie potraktowała skarżącej w taki sam sposób, jak producentów, których dotyczyły inne środki przyjmowane w tym samym obszarze, w których ustanowiła ona okres przejściowy po włączeniu substancji czynnych do załącznika I do dyrektywy 91/414, a w szczególności, w taki sam sposób, jak drugiego z powiadamiających w sprawie chlorotalonilu, spółkę Syngenta, która korzystała z podobnego okresu, przewidzianego w dyrektywie 2005/53.

68 Komisja nie zgadza się z argumentami skarżącej.

Ocena Sądu

⁶⁹ Sąd uważa, że najpierw należy zbadać podnoszone naruszenie art. 8 ust. 2 dyrektywy 91/414 i art. 8 ust. 3 lit. a) rozporządzenia nr 3600/92, a także wcześniejszej praktyki Komisji, następnie naruszenie poszczególnych ogólnych zasad prawnych, na które powołuje się skarżąca, a na końcu naruszenie obowiązku uzasadnienia.

— W przedmiocie zarzucanego naruszenia art. 8 ust. 2 dyrektywy 91/414 i art. 8 ust. 3 lit. a) rozporządzenia nr 3600/92, a także wcześniejszej praktyki Komisji

⁷⁰ Po pierwsze, jeśli chodzi o przepisy, które miałyby być naruszone, należy zwrócić uwagę, że żaden z nich nie nakazuje Komisji ustanowienia okresu przejściowego do ponownego zbadania istniejących krajowych zezwoleń.

⁷¹ Z jednej strony art. 8 ust. 2 dyrektywy 91/414 ustanawia program prac składający się z szeregu okresów, w celu zbadania substancji czynnych znajdujących się już w obrocie dwa lata po notyfikacji dyrektywy, w celu ewentualnego włączenia ich do załącznika I do tej dyrektywy. W art. 8 ust. 2 dyrektywy 91/414 nie ma więc wcale mowy o ustaleniu przez Komisję okresu przejściowego po włączeniu substancji czynnej do załącznika I.

⁷² Z drugiej strony art. 8 ust. 3 lit. a) rozporządzenia nr 3600/92 stanowi, że w projekcie dyrektywy w sprawie włączenia substancji czynnej do załącznika I do dyrektywy 91/414 Komisja określa w razie potrzeby warunki włączenia, w tym termin. Przepis ten dotyczy więc niektórych szczegółowych zasad związanych z etapem włączenia substancji czynnej do załącznika I do dyrektywy 91/414. Nie wynika z niego dla Komisji obowiązek ustanowienia okresu przejściowego do ponownego zbadania istniejących zezwoleń krajowych po tym włączeniu.

73 W niniejszym przypadku jest tak tym bardziej, że zaskarżona dyrektywa nie uchyla dyrektywy 2005/53, a jedynie ogranicza się do zmiany załącznika I do dyrektywy 91/414 w zakresie specyfikacji omawianej substancji. Nie podważa ona w żaden sposób całej procedury włączenia tej substancji do załącznika I do dyrektywy 91/414. To właśnie w ramach powyższej procedury włączenia skarżąca powinna przedłożyć skróconą i pełną dokumentację zgodnie z art. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 933/94 z dnia 27 kwietnia 1994 r. określającego substancje czynne wchodzące w skład środków ochrony roślin i wyznaczającego państwa członkowskie pełniące rolę sprawozdawców przy wykonywaniu rozporządzenia nr 3600/92 (Dz.U. L 107, s. 8), w brzmieniu zmienionym przez rozporządzenie Komisji (WE) nr 2230/95 z dnia 21 września 1995 r. (Dz.U. L 225, s. 1), i z art. 6 rozporządzenia nr 3600/92 uzupełnionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2266/2000 z dnia 12 października 2000 r. (Dz.U. L 259, s. 27). Po zakończeniu tej procedury wydana została dyrektywa 2005/53 w sprawie włączenia omawianej substancji do załącznika I do dyrektywy 91/414, przewidująca okres przejściowy przed tym, jak włączenie to stanie się skuteczne. W niniejszym przypadku po włączeniu chlorotalonilu do załącznika I do dyrektywy 91/414 nastąpił odpowiedni okres przejściowy umożliwiający zbadanie przez organy krajowe istniejących krajowych zezwoleń.

74 Zatem fakt, że zaskarżona dyrektywa nie ustanawia takiego okresu przejściowego, nie stanowi naruszenia przepisów, na które powołuje się skarżąca.

75 Po drugie, jeśli chodzi o argument oparty na praktyce Komisji, należy zwrócić uwagę, że zwykła praktyka administracji, niesprzeczna z obowiązującymi przepisami i niewiążąca się ze stosowaniem swobodnego uznania, może być źródłem uzasadnionych oczekiwań zainteresowanych podmiotów (zob. wyrok Sądu z dnia 28 września 2004 r. w sprawie T-310/00 MCI przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3253, pkt 112 i przytoczone tam orzecznictwo).

76 W niniejszym przypadku Komisja podnosi, że jej utrwalona praktyka polega na wymaganiu, by państwa członkowskie podejmowały pewne środki w terminie sześciu miesięcy od chwili włączenia substancji czynnej do załącznika I do dyrektywy 91/414.

77 Praktyka Komisji polegająca na ustanawianiu takiego terminu, w celu umożliwienia zainteresowanym podmiotom przygotowania się do nowych wymagań, a państwom członkowskim ponownego zbadania istniejących zezwoleń, wynika również z motywów 9 i 10 dyrektywy 2005/53.

78 Należy jednak zauważyć, że taka praktyka po pierwsze dotyczy przede wszystkim państw członkowskich, na które nakłada ona obowiązki, w szczególności w zakresie przysługującego im terminu do ponownego zbadania, a po drugie, towarzyszy pierwotnemu włączeniu substancji czynnej do załącznika I do dyrektywy 91/414.

79 Należy więc stwierdzić, że skarżąca również nie ma racji, powołując się na praktykę Komisji, aby podnieść istnienie ciężącego na Komisji obowiązku ustanowienia w niniejszym przypadku okresu przejściowego do ponownego zbadania istniejących zezwoleń krajowych. Praktyka, do której odwołuje się skarżąca, nie dotyczy niniejszego przypadku.

80 W związku z tym nie ustanawiając w zaskarżonej dyrektywie okresu przejściowego w celu ponownego zbadania istniejących zezwoleń krajowych, Komisja nie naruszyła ani art. 8 ust. 2 dyrektywy 91/414, ani art. 8 ust. 3 lit. a) rozporządzenia nr 3600/92, ani też nie odstąpiła od swojej wcześniejszej praktyki.

— W przedmiocie zarzucanego naruszenia zasad niedziałania prawa wstecz, pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań i równego traktowania

81 Należy przypomnieć, że zasada pewności prawa wymaga, aby obowiązujące jednostki uregulowanie wspólnotowe było na tyle jasne i precyzyjne, by miały one możliwość jednoznacznego poznania swoich praw i obowiązków i podjęcia w związku z tym odpowiednich działań (wyrok Trybunału z dnia 9 lipca 1981 r. w sprawie 169/80 Gondrand i Garancini, Rec. s. 1931, pkt 17).

- 82 Ponadto, co do zasady, zasada pewności stanu prawnego sprzeciwia się temu, by początek temporalnego zakresu obowiązywania wspólnotowego aktu prawnego przypadał na chwilę poprzedzającą ogłoszenie tego aktu, poza wyjątkowymi przypadkami, gdy wymaga tego jego cel i odbywa się to z poszanowaniem uzasadnionych oczekiwań zainteresowanych pomiotów (wyrok Trybunału z dnia 25 stycznia 1979 r. w sprawie 98/78 Racke, Rec. s. 69, pkt 20; zob. również, w odniesieniu do mocy wstecznej dyrektywy, wyrok Trybunału z dnia 13 listopada 1990 r. w sprawie C-331/88 Fedesa i in., Rec. s. I-4023, pkt 45).
- 83 Należy więc sprawdzić w niniejszym przypadku, z jednej strony, czy zamierzony cel uzasadnia nadanie zaskarżonej dyrektywie mocy wstecznej, a z drugiej strony, czy uzasadnione oczekiwania skarżącej zostały potraktowane z należyтым poszanowaniem i czy mogła ona poznać jednoznacznie swoje prawa i obowiązki, i mogła w związku z nimi podejmować działania.
- 84 Jeśli chodzi o pierwszą przesłankę, z motywów 1 i 2 zaskarżonej dyrektywy wynika, że Komisja zmieniła specyfikację chlorotalonilu, by uwzględnić nową specyfikację FAO, ogłoszoną po przyjęciu dyrektywy 2005/53. Wspomniana specyfikacja FAO, uchylająca specyfikację, która obowiązywała w chwili przyjęcia dyrektywy 2005/53, zmieniła wymóg dotyczący zawartości HCB, przesuwając jej maksymalną granicę z 0,01 na 0,04 g/kg.
- 85 W tym względzie Komisja wskazała w motywie 4 zaskarżonej dyrektywy, że „[p]onieważ dyrektywa 2005/53 [...] nakłada na państwa członkowskie wymóg stosowania art. 2 tej dyrektywy od dnia 1 września 2006 r., zmieniona specyfikacja dla chlorotalonilu również powinna być stosowana od tej daty”.
- 86 Z powyższych stwierdzeń wynika, że nadając moc wsteczną zmienionej specyfikacji, Komisja pragnęła uniknąć sytuacji, w której państwa członkowskie musiałyby stosować, choćby nawet przez krótki czas, bardziej surową specyfikację określoną w dyrektywie 2005/53. W świetle tego celu należało wprowadzić przepis, że zmieniona specyfikacja chlorotalonilu będzie miała zastosowanie od dnia obowiązywania początkowej specyfikacji.

- 87 Należy więc stwierdzić, że w niniejszym przypadku pierwsza przesłanka, o której mowa w orzecznictwie przytoczonym w pkt 82, została spełniona, czyli że zamierzony cel wymagał tego, by w zaskarżonej dyrektywie przewidziano stosowanie z mocą wsteczną nowej łagodniejszej specyfikacji. Skarżąca nie kwestionuje zresztą mocy wstecznej zaskarżonej dyrektywy w zakresie, w jakim ustanawia ona mniej surową specyfikację.
- 88 Jeśli chodzi o drugą przesłankę, tj. poszanowanie uzasadnionych oczekiwań zainteresowanych podmiotów, należy po pierwsze zwrócić uwagę, że ponieważ zmieniona specyfikacja określona w zaskarżonej dyrektywie skutkuje jedynie złagodzeniem wymagań w zakresie warunków włączenia, jej moc wsteczna nie mogła jako taka naruszyć uzasadnionych oczekiwań zainteresowanych podmiotów gospodarczych.
- 89 Niemniej skarżąca podnosi, że zaskarżona dyrektywa narusza zasady pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań, ponieważ nie ustanowiono w niej okresu przejściowego umożliwiającego skarżącej dostosowanie się do nowych wymogów i wiążącego się z obowiązkiem państw członkowskich ponownego zbadania istniejących zezwoleń krajowych.
- 90 W tym względzie należy przypomnieć (zob. pkt 70–80 powyżej), że ani mające zastosowanie przepisy, ani praktyka Komisji nie wymagają od niej w niniejszym przypadku ustanowienia takiego okresu przejściowego.
- 91 Skarżąca nie przedstawiła ponadto dowodów na to, że Komisja wzbudziła u niej uzasadnione oczekiwania, że zmiana specyfikacji pociągnie za sobą ustanowienie nowego okresu przejściowego. Ze względu na to, że to działanie samej skarżącej legło u podstaw tej zmiany (zob. pkt 23, 24 powyżej), która to zmiana spowodowała obniżenie wymagań w odniesieniu do zezwolenia na produkty skarżącej, brak ustanowienia okresu przejściowego, aby umożliwić jej dostosowanie się do nowych wymagań, nie jest sprzeczny z zasadami pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań.

92 W niniejszym przypadku każdy produkt odpowiadający specyfikacji określonej w dyrektywie 2005/53 tym bardziej odpowiada specyfikacji zawartej w zaskarżonej dyrektywie, tak że dostosowanie, zarówno ze strony państw członkowskich, jak i skarżącej do nowych wymagań nie wydaje się wiązać z działaniami wymagającymi szczególnego wysiłku, tłumaczącymi istnienie uzasadnionego oczekiwania, że ustanowiony zostanie w tym celu okres przejściowy.

93 Badając kwestię dokładniej pod kątem poszanowania zasadny pewności prawa, dyrektywa 2005/53 i mające wówczas zastosowanie jasne i precyzyjne przepisy, które nie zostały uchylone przez zaskarżoną dyrektywę, umożliwiały skarżącej poznanie jednoznacznie zakresu nałożonych na nią obowiązków. Mogła ona w związku z tymi przepisami podejmować działania, a w szczególności, jeżeli pragnęła zachować swe istniejące zezwolenia, mogła przedłożyć kompletną dokumentację sporządzoną zgodnie z wymogami załącznika II do dyrektywy 91/414. W okresie przejściowym, który nastąpił po przyjęciu dyrektywy 2005/53, w jasny sposób w interesie skarżącej leżało złożenie takiej dokumentacji lub wykazanie, że ma do niej dostęp, w celu utrzymania istniejących zezwoleń.

94 Na mocy art. 3 ust. 1 dyrektywy 2005/53 skarżąca była bowiem świadoma, że jeżeli nie spełni tego obowiązku, nałożonego niezależnie od obowiązku dotyczącego zgodności produktu ze wspólnotową specyfikacją, zezwolenia zostaną jej cofnięte.

95 Pomocniczo i odnosząc się w większym stopniu do konkretnych okoliczności, ze stanu faktycznego niniejszej sprawy wynika ponadto, że skarżąca wiedziała o tym, że Komisja zamierza zmienić specyfikację chlorotalonilu w celu uwzględnienia specyfikacji przejętej przez FAO w grudniu 2005 r. i że zmiana ta wprowadzana jest w ramach ponownego badania, prowadzonego zgodnie z art. 3 ust. 1 dyrektywy 2005/53.

96 Postępowanie poprzedzające przyjęcie zaskarżonej dyrektywy zostało bowiem wszczęte na podstawie informacji dostarczonych przez skarżącą w dniu 16 grudnia 2005 r. i była ona informowana zarówno o wnioskach ze sprawozdania sporządzonego

przez państwo członkowskie sprawozdawcę w kwietniu 2006 r., w których zaproponowano zmianę specyfikacji określonej w dyrektywie 2005/53, jak i o przyjęciu tej propozycji przez komitet w dniach 13 i 14 lipca 2006 r.

97 Tymczasem z pisma władz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z dnia 28 lipca 2006 r. (zob. pkt 31 powyżej), przedłożonego przez skarżącą, jak i z pism władz Irlandii z dnia 30 sierpnia 2006 r. i Królestwa Belgii z dnia 7 września 2006 r., przedłożonych przez Komisję wynika, że skarżącej cofnięto niektóre zezwolenia nie z powodu braku zgodności ze specyfikacją chlorotalonilu określoną w dyrektywie 2005/53, lecz ponieważ nie przedstawiła dokumentacji spełniającej wymogi załącznika II do dyrektywy 91/414 lub nie wykazała, że posiada dostęp do takiej dokumentacji.

98 Skarżąca nie może więc domagać się prawa do usunięcia braków w swojej dokumentacji w ramach nowego badania swoich zezwoleń w trakcie nowego okresu przejściowego, skoro w pełni zdawała sobie sprawę z tego, że w jej interesie leży złożenie dokumentacji zgodnej z wymogami załącznika II do dyrektywy 91/414 w okresie przejściowym, który nastąpił po przyjęciu dyrektywy 2005/53. Należy w tym względzie podkreślić, że wymagania związane z przedłożeniem tej dokumentacji pozostały bez zmian. Każda dokumentacja zgodna z wymogami załącznika II do dyrektywy 91/414 była zgodna na mocy dyrektywy 2005/53 i pozostała zgodna na mocy zaskarżonej dyrektywy. Zarówno w zakresie specyfikacji, jak i posiadania zgodnej z wymogami dokumentacji, przyjmując sporną dyrektywę Komisja nie miała zatem żadnego powodu, by zmuszać państwa członkowskie do ponownego badania istniejących zezwoleń, ani by ustanawiać w tym celu okres przejściowy.

99 Wynika z tego, że stosowanie z mocą wsteczną nowej specyfikacji wprowadzonej przez zaskarżoną dyrektywę nie narusza zasad pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań. Należy dodać, że wbrew temu, co utrzymuje skarżąca, zaskarżona dyrektywa nie jest ponadto pozbawiona skuteczności (effet utile). Pozwala ona bowiem na utrzymanie istniejących zezwoleń na produkty zgodne z nową, wprowadzoną przez siebie specyfikacją, pod warunkiem że posiadacz zezwolenia spełnił inne wymagania określone w dyrektywie 2005/53.

- 100 Jeśli chodzi o zasadę równego traktowania, naruszenie tej zasady ma miejsce jedynie wówczas, gdy porównywalne sytuacje traktuje się w sposób odmienny lub gdy odmiennie sytuacje traktuje się w sposób identyczny, chyba że rozróżnienie jest obiektywnie uzasadnione (wyrok Trybunału z dnia 28 czerwca 1990 r. w sprawie C-174/89 Hoche, Rec. s. I-2681, pkt 25).
- 101 Tymczasem w niniejszym przypadku argumentacja skarżącej sprowadza się zasadniczo do porównywania odmiennych sytuacji. Włączenie jakiejś substancji do załącznika I do dyrektywy 91/414 nie jest bowiem porównywalne z dokonaniem jedynie zmiany specyfikacji tej już włączonej substancji, tak że w zaskarżonej dyrektywie nie było niezbędne określenie takich samych zasad przejściowych, jak w dyrektywie 2005/53, która poza tym nie została uchylona.
- 102 Ponadto, z racji tego, że skarżąca mogła, podobnie jak inni producenci, skorzystać z okresu przejściowego, który nastąpił po przyjęciu dyrektywy 2005/53, a zatem po włączeniu chlorotalonilu do załącznika I do dyrektywy 91/414, a w szczególności mogła przedstawić w jego ramach organom krajowym dokumentację zgodną z wymogami załącznika II do dyrektywy 91/414, nie może ona powoływać się na nierówne traktowanie w stosunku do innych producentów tej substancji lub jakiejkolwiek innej substancji przy jej włączeniu do załącznika I do tej dyrektywy. Skarżąca nie wykazała przy tym, że Komisja ustanowiła okresy przejściowe korzystne dla innych producentów przy wprowadzaniu zmian do specyfikacji substancji włączonej już do załącznika I do dyrektywy 91/414.
- 103 W konsekwencji Komisja nie naruszyła zasady równego traktowania poprzez to, że nie ustanowiła w zaskarżonej dyrektywie okresu przejściowego do ponownego zbadania istniejących zezwoleń, o którym mowa w art. 3 ust. 1 dyrektywy 2005/53.
- 104 Wynika z tego, że nie można stwierdzić istnienia żadnego naruszenia ogólnych zasad prawa, które podnosi skarżąca.

— W przedmiocie podnoszonego naruszenia obowiązku uzasadnienia

105 Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem uzasadnienie wymagane przez art. 253 WE musi ukazywać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie instytucji wspólnotowej będącej autorem zaskarżonego aktu, tak aby umożliwić zainteresowanym poznanie uzasadnienia przyjętego środka w celu podjęcia obrony przysługujących im praw oraz pozwolić sądowi wspólnotowemu na dokonanie kontroli [zob. wyrok Sądu z dnia 12 września 2002 r. w sprawie T-89/00 *Europe Chemi-Con (Deutschland)* przeciwko Radzie, Rec. s. II-3651, pkt 65 i przytoczone tam orzecznictwo].

106 W tym względzie, jeśli chodzi o podnoszony brak uzasadnienia dotyczący przepisu zaskarżonej dyrektywy określającego jej temporalny zakres obowiązywania, z jednej strony należy stwierdzić, że motywy 1, 2 i 4 zaskarżonej dyrektywy, przytoczone w pkt 84 i 85 powyżej, jasno wskazują powody, dla których Komisja nadała zmienionej specyfikacji moc wsteczną.

107 Z drugiej strony, Komisja nie miała obowiązku podania przyczyn, dla których nie ustanowiła okresu przejściowego do ponownego zbadania krajowych zezwoleń. Jak bowiem wynika z powyższych rozważań, ani mające zastosowanie przepisy, ani jej wcześniejsza praktyka, ani żadna z ogólnych zasad prawa podnoszonych przez skarżącą nie wymagały od Komisji ustanowienia takiego okresu przejściowego.

108 Zatem skarżąca niesłusznie utrzymuje, że zaskarżona dyrektywa obarczona jest brakiem uzasadnienia.

109 Wobec powyższego niniejszą skargę należy oddalić.

W przedmiocie kosztów

- ¹¹⁰ Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami, zgodnie z żądaniem Komisji.

Z powyższych względów

SĄD (szósta izba)

orzeka, co następuje:

- 1) Skarga zostaje oddalona.**
- 2) Vischim Srl zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Meij

Dehousse

Vadapalas

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 7 października 2009 r.

Podpisy